

Alojz Ihan

Pesmi

Ko sem zagledal njena stegna, sem prebledel,
 bila je pomlad in avtomatično sem ji začel
 slediti, nisem bil edini, kmalu se nas je že
 cela procesija pomikala za njo po parku, in ko
 je smrklja nenadoma obstala, smo se ukipili,
 zakrknili, in ko se je predrzno ozrla, smo se
 spremenili v trave, pomladanske rože,
 grmovja, cel park smo ozelenili s svojo
 strastjo in rosna, sloka smrklja se je
 sprehajala po parku, njena stegna so nam
 dirigirala metabolizem, šolski zvezki v njeni
 torbi so se nam režali s svojimi belimi,
 zavihanimi robovi, mi pa smo si maskirali
 zrkla med listi in travami in doktorji med
 nami so pozabili na doktorate, cestarji na
 ceste, profesorji na predavanja, trgovci na
 dobičke, vsi smo se začutili v usodnem,
 nevarnem bratstvu, in drug drugega
 brezobzirno zakrivali z vejami, dušili s
 koreninami, odrivali z debli, da so počasi
 začele propadati vijolice med nami, in nato
 trave in grmovja, dokler niso ostali le še
 največji hrasti, ki jim je krasna smrklja
 veselo pomežiknila, in je tudi njim razgnalo
 krvotok in so se začeli sušiti, razkrajati,
 podirati, smrklja pa si je popravila krilo in
 stopila v avtobus.

* * *

To je, kot bi oglušujoče zakričali
komandanti, to je, kot bi me dvignil zvok
lovskih trobent in lajež slednih psov, to je
sveti ukaz, da napolnim ta stegna, pijan od
zmagoslavja, čist kot heroj, ki je zvijačno
pobil brezimne tujce, kot si tujka ti, ki
slednjič zadrgetaš z odprtimi stegni, kot si
brezimna, ko mi v lobanji topotajo jeleni,
dokler ne obmirujeva spolzka, ribja od potu,
in se gledava, kot bi se čudila, in se
objameva kot stara sošolca, ki se po dolgih
letih prepoznata pod neznanimi bradami,
frizurami, oblačili, in se spet gledava v
oči, samo v oči.

* * *

Nekoč se bo inšpektorju posvetilo in bo
izpustil vse osumljence razen naju in potem
bova sedela pod zasliševalsko svetilko in
ljudje v temi bodo na vsak način hoteli
ugotoviti, kdo od naju je morilec in kdo
truplo, cele dneve bova morala odgovarjati in
cele noči, in če bova od izmučenosti
zadremala, naju bodo prebudili s kriki
žrtve, in če bova omahnila v nezavest, naju
bodo od tam pregnali z iglami in dražečimi
kisljinami ubijalca, da se nama bodo solzile
oči in bova hlipajoč prosila usmiljenja in
smrti, vendar bo inšpektor neizprosno, brez
števila nesmiselnih zločinov bova morala
priznati, zarotniške načrte si izmišljati,
dokler naju ne bo pustil sama, in si bova
strmela v oči in se nejeverno spraševala, od
kod toliko more v najinih glavah, in molčala.

* * *

Okrutni so večeri, ko živiva v osvetljenih
oknih stanovanja in bereva knjige in si
kuhava kavo in samo včasih bežno začutiva, da
naju opazujejo, da v procesiji prihajajo iz
teme, naslonijo glavo na okensko šipo, da
zamolklo, komaj slišno zadoni, in si vtisnejo

v spomin ves trenutek, potem ga odnesejo
 pazljivo kot hostijo in izginejo in jih ne
 moreva več dohiteti, in če so nama v očeh
 prepoznali nevaren lesk, ga ne moreva več
 spremeniti, in če so nama v rokah zaznali
 morilsko kretnjo, ne moreva ničesar več
 pojasniti, in čeprav se potem slečeva kot
 spokornika in se do bolečine ljubiva, ljudje
 v temi trmasto hranijo svoj spomin, in kmalu
 nama bodo prepolnili noči in se bova bala
 ugašati svetilke zaradi hladnih dotikov in
 nesmiselnih krikov, ki se bodo zdeli
 grozljivo blizu glavi in ušesu, skoraj v
 sanjah.

* * *

Odplaziva se neslišno kot volkova od tropa
 in skrbno, kot bi sledila kri, prebirava
 skrivne steze do najbolj strmih vrtač,
 od koder ni mogoče pobegniti, in potem si
 strmiva v oči in iščeva, kako bi se zagrizla
 odmaknjena, brez dotika, kako bi si samo
 precizno raztrgala žilo in se ne čutila s
 telesi in si ne vonjala potu, ki bi naju
 zlepil s trebuhu ter obnorel, da bi se trla
 in suvala, da bi se razpela kot Kristus, se
 raztreščila ob nebo in omamljena od pozabe
 spet našla trop, ki se že tisočletja lenobno
 greje na soncu in ve, da se volkulje vedno
 vračajo s semenom v trebuhu.

Polnoč

... ko si gledava v oči in skozi njih v
 votlino okostnjaka, v strašljivo noč, ki je
 lahko tanjša od nohta, ali golta čas kot
 vesolje, in sva negibna in tiha od strahu, da
 naenkrat trčiva ob očno kost, in zadoni kot
 zvon, ki s padajočim ritmom umirja večer še
 potem, ko se zvonar že odpravlja po pobočju
 hriba ter z vajenim sluhom čaka na tihi,
 komaj zaznavni don pred poslednjo tišino
 sveta.